

Fulls de la *R*evista

Il·lustracions de Joan Colomer Camarasa

Si un matí de diumenge...

ORIOL PONSATÍ

DINS EL LLIT, L'ALBA ES GIRÀ UN COP MÉS d'esquenes al radiodespertador, que li apropava el nou dia amb un deliciós segon moviment d'un trio de Haydn.

«Va... només cinc minuts més», pensava, i es replegava exageradament, abraçada al coixí, com si volgués confondre's amb el llit mateix i, així, poder dormir per sempre. De fet, eren tan sols les vuit i pocs minuts del matí, però feia temps que l'Alba havia après a exorcitzar el geni maligne que envaeix els desagradables matins de diumenge amb una recepta tan simple com convertir-los en un dia qualsevol. I això, és clar, suposava llevar-se també a la mateixa hora d'un dia qualsevol. Era dur, però valia la pena.

Passats els cinc minuts de pròrroga autoconcedida es dirigí d'esma cap a la dutxa. Com era d'esperar, a casa, tothom dormia. Cap altre membre de la família s'havia pres tan a la valenta això de l'uropeïtzació i, a més, la nit de dissabte encara era la nit de dissabte, sagrada, i consagrada a la vetlla i la meditació dels grans principis que mouen l'univers tot practicant la vella mística del deliri etílic. Només de pensar-hi se li encenia la sang, i esperava amb candeletes l'hora en què, finalment, la trepa d'embriacs sortiria del llit i ella podria mantenir-hi –en una gens esportiva desigualtat de condicions– la discussió obligada de cada diumenge al migdia.

El Dia del Senyor, però, s'havia de notar d'alguna manera més que en les controvèrsies familiars. A la dutxa, els moments es feien eterns en comparació amb les corredisses que caracteritzaven els dies d'entre setmana i, amb tota la parsimònia, l'Alba s'esbandia la cabellera, extraordinàriament llarga i bella, mentre, de cor, taral·lajava la sincera cantilena que la flauta de Haydn li havia encomanat.

A la cuina, asseguda a taula, contemplava amb satisfacció el rellotge electrònic que penjava ran del prestatge del microones i se sentia mestressa del temps. Eren dos quarts en punt de nou i ja esmorzava. I això havent-s'ho agafat amb calma. A les nou seuria, escarxofada, a la butaca del menjador, ran del balcó, i en l'única hora, encara silenciosa, en què es pot gaudir de la companyia dels jocs melòdics dels ocells, es retrobaria amb el volum de les *Estances* de Riba.

«Que jo no sigui més com un ocell tot sol, / ales esteses sobre un gran riu / per on davallen lentes barques de gent que riu [...]».

La remor d'aigua en el lavabo contigu li va fer alçar la vista del paper. La porta del menjador no va trigar a obrir-se.

–Bon dia –mussità la Magda des del pas de la porta.

–Em sorprèn, llevada a aquesta hora –li va respondre l'Alba.

–No, si tan sols m'he aixecat per anar al lavabo; ara me'n torno al llit.

–Au, doncs, bona nit, que mentre els uns s'ho passen bé els altres treballen.

–Au va, dona, no t'ho agafis així. Tampoc fas res, ara...

–No, ni ara ni des que ahir vespre va fotre el camp. Vols que t'expliqui tot el que no he fet, mentre tu te la passaves bé de *pub* en *pub*?

–Sí, això, qualsevol diria. Ni que anés pet tot el dia. No hi veig cap mal a trobar-se amb els companys per fer-la petar. I a més, em sembla que començo a ser un xic grandeta perquè m'hagis de venir a explicar què puc fer i què no.

–No, pets potser no que hi anàveu, però un xic entonats, per força, amb el guirigall que va organitzar en arribar.

–Què vols dir?, que ens vas sentir?

–No, què va; tres quarts menys dos minuts de sis...

–No, si és que ets l'hòstia. N'estic convençuda que t'has passat la nit en blanc, tu i aquests llibres on ni tu mateixa hi entens res, només per poder dir-me amb aquest cinisme: «tres quarts menys dos minuts de sis»...

–Ah, ara resulta que és culpa meva; que me'n vaig a dormir a les dues, cansada després de pensar tot el sant dia (no com altres), tot perquè quan he aconseguit agafar el son arribi el setè de cavalleria que ve d'arreglar el món amb l'ampolla sota el braç i foti la casa de cap per avall perquè no guipa res més enllà del nas.

–Sempre seràs igual de desagraïda. No vam encendre cap llum per no despertar ningú i ara m'ho he de sentir tot per haver topat amb aquell coi de moble de l'entrada que no sé ni per què vas voler que compréssim. Un altre dia no pateixis, que

encendrem tota la lluminària i posarem el teu Pavarotti a tot volum, a veure si així t'estalviem el dring-dring de les claus a l'entrar, que fan un soroll infernal.

—No sé pas què he fet —es va exclamar l'Alba amb els ulls aigualits— per merèixer tot això. Em sembla que no m'he pas portat mai tan malament amb vosaltres com perquè ara hagi d'aguantar tot això...

En aquell moment va comparèixer en Ramon, amb els ulls mig clucs, tot traient el cap per darrere el clatell de la Magda, que no s'havia mogut encara del pas de la porta.

—Au, ja hi som tots! —va exclamar l'Alba, veient en Ramon i exaltant-se de bell nou.

—Ostres, no hi ha pas qui pugui dormir en aquesta casa —va fer en Ramon amb certs problemes de dicció.

—Sí, això et diuen —va tornar-hi l'Alba. Em pensava que havíem quedat que avui faríem l'esforç d'arribar d'hora. O no us ho vaig dir, que vindria l'Enric a dinar? Què voleu? Que arribi i us trobi a tots dos amb el pijama i la ressaca a sobre? És que em faríeu plorar...

—Au, va —la Magda—. Sempre t'ho has d'agafar tot tan a la valenta? Ja hi estarem, de llevats, quan arribi l'Enriquet.

—Enric, em sents? Enric! I em sembla que el mínim que pots fer en aquestes circumstàncies és tenir una mica de consideració per compensar tota la que no has hagut de gastar les últimes dotze hores! Que et penses que hi guanyo res, veient com us lleveu i us asseieu directament a taula? Que et penses que el dinar es fa tot sol? Qui és que s'haurà d'estar dues hores dreta a la cuina, tot perquè vosaltres us hagueu pogut «trobar amb els companys per fer-la petar»?

—Ningú no t'ho ha demanat, que facis el dinar —va fer en Ramon intentant trobar una solució diplomàtica—, que a la rostisseria també han de menjar. Baixes a buscar alguna cosa feta i llestos.

—Sí, una cosa feta i llestos —va repetir l'Alba escarnint-lo. I llavors tot el dinar seran males cares i fàstics. I tu el primer, que ja saps que per manies a casa no hi ha qui et guanyi.

—Mira, Alba, ja n'hi ha prou! —va exclamar finalment la Magda—. Em sembla que el teu pare i jo ja som prou grandets i no t'hem pas de demanar permís si volem sortir un xic de tant en tant, que ja ens toca una mica. Nosaltres ens en tornem a dormir i no pateixis, que ja me'n cuidaré jo, del dinar.

La Magda i en Ramon van desaparèixer amb un grandiloqüent cop de porta i l'Alba va tornar a obrir el volum de Riba, alleujada després d'haver comprovat que, un diumenge més, la vida persistia en la seva implacable monotonia. Tot igual, tot menys els versos de Riba, que fluïen poema avall i sempre duïen a un port nou, diferent.

«La vida passa, i l'ull no es cansa d'abocar / imatges clares dintre del cor».

Oriol Ponsatí

